

ต้นทุนต้นทุน

รู้ไหม ที่ไหนเด็กไทยจมน้ำ?

ล้าหลังข้อมูลที่พบว่า “การจมน้ำ” คืออุบัติเหตุที่คร่าชีวิตเด็กไทยไปจากอ้อมกอดพ่อแม่มากที่สุดในแต่ละปีก็นับว่าพลิกความคาดหมายของคนทั่วไปอยู่แล้ว แต่ยังมีข้อมูลที่ชวนให้ตกตะลึงประหลาดมากกว่านั้นอีก

เมื่อหยดน้ำเล็กๆ ที่แสนจ๋าเย็นและเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงสรรพชีวิตรวมตัวเข้าเป็นสายน้ำอันลึกล้ำ นั้นอาจนำไปสู่สภาพตรงกันข้ามได้ในพริบตา เพียงถ้ามมนุษย์ตัวเล็กๆ ที่อยู่ในสภาพช่วยเหลือตัวเองไม่ได้พลัดตกลงไป...

ข้อมูลจาก **โครงการ “เด็กไทยปลอดภัย” คณะแพทยศาสตร์รามกษิบัติ** ระบุว่าในแต่ละปีมีเด็กไทยวัยต่ำกว่า 15 ปี ประมาณ 1,400 คน ที่จบชีวิตด้วยการจมน้ำ โดยเด็กชายจมน้ำตายมากกว่าเด็กผู้หญิงถึง 3 เท่า ถือได้ว่าเป็นสาเหตุการตายด้วยอุบัติเหตุที่สำคัญที่สุดของเด็กเล็ก ต่อเมื่อเติบโตเกินวัย 5 ปี ไปแล้ว อุบัติเหตุจมน้ำจะลดน้อยลงจนกระทั่งไปโรงเรียนกลายเป็นสาเหตุหลักที่แข่งหน้าแทน

ชาวเด็กจมน้ำเสียชีวิตที่ได้ทราบกันโดยทั่วไปตอกย้ำภาพการจมน้ำในห้วงหนองคลองบึง ตามสถานที่ท่องเที่ยว หรือแหล่งน้ำที่ไม่คุ้นเคย แต่เมื่อเจาะลึกข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุในแต่ละรายกลับพบข้อเท็จจริงที่พลิกความคาดหมายว่า

เด็กที่จมน้ำเสียชีวิตถึง ร้อยละ 94 ไม่ได้เกิดอุบัติเหตุขึ้นในที่ห่างไกล แต่อยู่แถวละแวกบ้านหรือแม้แต่ในบ้านของตัวเอง!!!

ดวงทิพย์ อธิระวิทย์ นำเสนอไว้ใน รายงานสถานการณ์ทางสุขภาพในเด็กและเยาวชน ว่า จากการเก็บข้อมูลการจมน้ำในพื้นที่กรุงเทพฯ เมื่อปี 2542 พบว่าเด็กที่จมน้ำเสียชีวิตเกิดจากสาเหตุ 3 ลักษณะ ดังนี้

อันดับหนึ่ง ไม่คิดว่าที่บ้านและรอบบ้านมีอันตราย (ร้อยละ 47) พบว่ามักเกิดกับเด็กวัย 2-14 ปี ที่ผู้ปกครองไม่คาดคิดว่ารอบๆ บ้านจะมีอันตรายจึงไม่ได้เจ็ลยวใจดูแลให้รัดกุม เช่นกรณีเด็กวัยเกือบ 4 ขวบ ออกไปวิ่งเล่นในสวนที่บ้านโดยพ่อแม่อยู่ในบ้าน หลังจากนั้นพบว่าเด็กตกลงไปในบ่อน้ำ

อันดับสอง พ่อแม่เผลอเรอชั่วขณะ (ร้อยละ 38) พบว่าเกิดกับเด็กเล็กอายุ 6 เดือน - 3 ปี ที่มีพ่อแม่หรือผู้ดูแลใกล้ชิด แต่เพียงแค่ปลีกตัวไปทำธุระในช่วงสั้นๆ เช่น เข้าห้องน้ำรับโทรศัพท์ ฯลฯ ก็นานพอที่จะสูญเสียนกน้อยไปตลอดกาล แม้แต่ภาชนะบรรจุน้ำที่ดูไม่

น่าจะมีพิษมีภัยอย่างกะละมังล้างชามก็กลายเป็นขวนแห่งความตายได้ ดังกรณีของหนูน้อยวัย 2 ปี 1 เดือนคนหนึ่งนั่งกินข้าวอยู่หน้าบ้านกับแม่ แม่ของเด็กเล่าว่าเพียงเดินเข้ามาดูทีวีชั่วครู่พอหันกลับออกไปมองไม่เห็นลูกจึงร้องเรียก จนคุณยายตื่นขึ้นและช่วยมองหาทางหน้าต่าง ตอนนั้นเองจึงพบว่าหลานนอนคว่ำหน้าจมน้ำบนกะละมังล้างจานเสียแล้ว...

อันดับสาม เกิดจากการเล่นน้ำและว่ายน้ำ (ร้อยละ 15) เมื่อพูดถึงเด็กจมน้ำ คนมักจินตนาการถึงภาพนี้ แต่กลับพบน้อยที่สุด โดยเกิดกับเด็กวัย 5-14 ปี จากการลงไปว่ายน้ำเมื่อไปท่องเที่ยวในบริเวณที่มีแหล่งน้ำ หรือไปเล่นน้ำในสระว่ายน้ำ ที่น่าเศร้าคือครึ่งหนึ่งของเด็กที่จมน้ำตายในลักษณะนี้มีอาการเมาสุราไปด้วย

ข้อเท็จจริงข้างต้นชี้ให้เห็นว่าการสอนลูกให้ว่ายน้ำเป็นไม่สามารถป้องกันอุบัติเหตุจมน้ำได้ทั้งหมด

นอกเหนือจากเด็กที่จบชีวิตไปในสายน้ำ ในแต่ละปียังมีเด็กอีกจำนวนหนึ่งที่ได้รับการกู้ชีพหลังจมน้ำ แต่ต้องใช้ชีวิตที่เหลือในสภาพคนพิการทางสมองเพราะการขาดอากาศหายใจชั่วขณะ

การจมน้ำจึงเป็นอุบัติเหตุตัวฉกาจที่ทำลาย “ต้นทุน” ชีวิตของเด็กไทยตั้งแต่ต้นทางอย่างแท้จริง

ทันคิดชวนลอง

ช่วยด้วย! ช่วยเด็กไทยจากภัย “จมน้ำ”

- ดูแลเด็กที่เล่นน้ำอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อายุน้อยกว่า 5 ปี
- ปิดจุดเสี่ยงในบ้าน เช่น คว่ำถังน้ำ บ่อน้ำ หรือหาฝาปิดให้มิดชิด
- ใช้อุปกรณ์ช่วยที่ทำให้ไม่ต้องไปใกล้ตัวเด็ก เช่น โทรศัพท์ไร้สาย ฯลฯ
- ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยกันดูแลจุดที่เสี่ยงต่อการจมน้ำ เช่น กันรั้วบ่อน้ำสาธารณะ หรือ บ่อกักเก็บน้ำเสีย ทางเดินเลียบน้ำ เป็นต้น

3

ทันคิด

เมษายน 2550